

[Finansministeren.]

spurgte, om vi dog ikke her skulde kunne naa til at faa ærlig Skillemønt igen. Nu forstaar jeg ikke rigtig denne Betegnelse, thi Begrebet: ærlig Skillemønt er det samme som Begrebet: rund Firkant. En Skillemønt er ikke ærlig i den Forstand, at den indeholder den Metalværdi, som den paatrykte Betegnelse siger, thi saa var den ikke Skillemønt, saa var den Hovedmønt — det er den Forskel, man gør paa Skillemønt og Hovedmønt.

Vore gamle Mønter med den stærke Sølvlegering var altsaa heller ikke ærlig Mønt, paa ingen Maade, thi der var kun 80 pCt. Sølv i 1- og 2-Kronerne og kun 60 pCt. gennemsnitlig i Smaamønterne. Efter de nuværende Sølvpriser vilde en 1-Krone, hvis vi vendte tilbage til den samme Legering, som vore gamle Mønter bestod af, kun have en Sølvværdi af ca. 42 Ø. Altsaa ærlig i den eneste Forstand, hvori jeg kan forbinde nogen Tanke med dette Udtryk, nemlig at Værdien svarer til det, der er paatrykt Mønten, vil en saadan Mønt heller ikke være.

Hvad angaar det Spørgsmaal, hvorledes man har baaret sig ad i andre Lande, har man, som bekendt, i Sverige bevaret en Skillemønt med en lignende Legering som den, vi tidligere havde her, og en Skillemønt med 50 pCt. Sølv har man i England og Tyskland. Men der er ikke Tvivl om, at det er Nikkelmønterne, der skrider frem i Verden, det er dem, der har Betingelserne for sig. Under den almindelige økonomiske Krise, der hersker rundt om i Verden, har Staterne mere og mere vendt deres Blik henimod ikke at øde Værdier ved at have dem kurserende som Skillemønt, men hellere bruge det forholdsvis værdiløse Metal. Dette har man gjort i Norge, Finland og Frankrig, og i Belgien og Svejts staar man, saa vidt jeg kan skønne, foran noget lignende; det er i høj Grad paa Dagsordenen der.

Jeg mener altsaa, det er et Fremskridt, vi har gjort; det var for øvrigt nødvendigt at gøre det den Gang, thi som alle ærede Medlemmer vil erindre, stod den nordiske Møntunion, der allerede i Forvejen var bedrøveligt nok stedt, i Fare for helt at sprænges, hvis vi ikke var gaaet ind paa at forfærdige Skillemønt, der ikke kunde forveksles med Skillemønten i Sverige; det var ogsaa nødvendigt af en anden Grund, for ikke vedblivende at udsætte os for det uhyre pekuniære Tab, der laa i; at vore Sølvmønter eller Halvsølvmønter gik over til Sverige og blev returneret.

Man spørger, hvad det vilde koste os

at vende tilbage til den gamle Legering i vore Skillemønter; jeg har anmodet Mønten om at udregne det, og man er dèr kommet til det Resultat, at det vilde koste ca. 15½ Mill. Kr. Jeg synes, at i disse Tider er det en Udgift, som man ikke kan tilraade Staten at gaa med til.

Jeg skal saa vende mig til nogle særlige Bemærkninger, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard gjorde. Jeg takker ham for den Velvillie, hvormed han i øvrigt omtalte saavel Statsregnskabet som Finanslovsforlaget, men det ærede Medlem beskæftigede sig i en ganske særlig Grad med noget, som jeg af gode Grunde kun havde beskæftiget mig lidet med, nemlig det finansielle Resultat for 1928—29, det Finansaar, vi befinder os i. Det er og bliver en mislig Sag for en Finansminister at agere Spaamand; selv om man tager aldrig saa stærke Reservationer med Hensyn til sine Formodninger, bliver man holdt fast ved dem, og hvis det saa viser sig, at de ikke slaar til, bliver der sagt, at man har givet forkert Besked. Jeg mener, at det rigtigste og korrekteste er at sige, at vi er nu en Gang ikke, heller ikke i Finansministeriet, begavet med Spaadomsvenen, og vi kan ikke sige noget bestemt; vi kan have et almindeligt Indtryk, og mit almindelige Indtryk er da dette, at der ikke synes noget til Hinder for, at Finansaaret 1928—29 kan ende med Balance, skønt der er kommet den store, ikke medregnede Udgift paa til Udredelse af Rente af Landmandsbanklaanet.

Med Hensyn til denne Rente gjorde det ærede Medlem Hr. Korsgaard mig et Spørgsmaal, som jeg skal svare paa; han spurgte, hvorledes den udregnes. Efter den gamle Regnskabsform vilde den være posteret, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard antog, nemlig med den Rente, der blev udredet kontant, og kontant er der i Rente paa Landmandsbanklaanet kun udredet Renten for det første Halvaar, medens den anden Halvaarsrente først forfalder kontant efter Begyndelsen af Finansaaret 1929—30. Men efter den nye Regnskabsordning opføres paa § 3 som Udgift hele den paaløbne Rente i det vedkommende Finansaar, det vil altsaa sige Renten for hele Aaret med Undtagelse af de 15 Dage, der gik, inden Renten begyndte at løbe, og dette vil sige det samme som en Udgift paa ca. 8 750 000 Kr. Til Gengæld medfører den nye Regnskabsordning, at det Beløb, der ikke er udredet kontant, men regnskabsmæssigt er posteret som en Udgift paa § 3, kommer ind som en Indtægt paa Formueregnskabet,